

Добра: (всичко): А не си ли чула, че Златка се прѣселила въ града съ своята болна майка?

Люба: А откъдѣ знаешъ ти това?

Добра: (отива къмъ вътрѣшната врата):

Златке, драга Златке! Моля ви дойдѣте, дойдѣте тукъ!

ЯВЛЕНИЕ IV

Първитѣ и Златка.

Златка: (гледа зачудена въ Люба — а тя бърже къмъ нея): Любице, моя Любице!

Люба: О, Боже, не си ли ти можшъ! Ти ли си Златке? (Прѣгръщатъ се).

Златка: О, сега е всичко добро, на ли се намѣрихме! (Отпущатъ се).

Люба: Що ми говоришъ, Златке? Не разбирамъ.

Добра: Гледай Любице — това момиче дойде при менъ и ме принуждаваше да куна тази риза.

Люба: О, ти бѣдна, драга ми Златке! (Милваж).

Добра: И азъ се смилихъ надъ нейната неволя и радостно пожелахъ да ѝ помогна. Въ това врѣме погледнахъ прѣзъ прозореца и забѣлѣжихъ тебе. Бѣше ми срамно отъ тебъ — защото... Защото... Защото съмъ те мислила за твърдѣ гордѣлива, та се страхувахъ да не би да ми се сърдишъ, като ме намѣришъ въ другарство съ Златка.

Люба: (Покудливо): Ами — Добро!

Добра: Прости ме, любице! Азъ съмъ те криво разбирала. Въ тебъ има прѣкрасно сърце! Ето, видишъ че азъ съмъ много наказана за това. Ти сега намѣри своята стара и добра